

vil skylde de andre Interessenter, som jo ere solidarisk ansvarlige med den Forening, som ikke har kunnet præstere, hvad den skulde, at den ikke lader nogen Tid hengaa og ikke nogen Kraft urørt for saa hurtigt som muligt at skaffe Dækning til Beje. Jeg vil altsaa sige, at dette Udtryk, at Dækningen skal være bragt til Beje senest inden 5 Aar, kunde foruden at tyde paa, at man vil udskyde det solidariske Ansvars Indtræden, ogsaa tyde paa, at man derigeimod vil antyde i alt Fald en større Moderation lige over for den enkelte ikke betalende Forening, end det efter min Mening vilde være rigtigt og end det vilde kunne være Tilfældet, naar man havde fastholdt de Friste, som Loven nu indeholder angaaende Dækningen, nemlig 1 Aar og 2 Aar.

Tanken i Endringsforslaget under Nr. 5 forstaar jeg overmaade godt; men jeg ser i Grunden ikke rettere, end at det er et Spørgsmaal, som man uden al Fare kunde lade staa hen, indtil et saadant Tilfælde kom til at foreligge. Det er dog heldigvis ikke saa ofte, at det sker, og det forekommer mig, at naar man ikke har saadanne særlige Bestemmelser med Hensyn til Ekception for Forpligtelser til solidarisk Ansvar i selve Kreditforeningen, vilde det jo akkurat ligesaa godt kunne være paa sin Plads, at den enkelte Interessent i Kreditforeningen, som kunde paavise Krigsskade, skulde have en Dilation, og at de andres solidariske Ansvar skulde suspenderes. Jeg ser ikke rettere, end at det vilde være akkurat ligesaa godt motiveret, at noget saadant skulde indtræde, som her, hvor der er Tale om et solidarisk Ansvar for Kreditforeningerne. Jeg synes, at det er et Spørgsmaal, som man ganske rolig kan overlade til at afgøres til den Tid, da Spørgsmaalet kommer til at foreligge.

Jeg har allerede udtalt min Paastænnelse af, at man i Udvalget har taget Hensyn til to Indbendinger, som paa et tidligere Trin ere blevne fremførte af mig med Hensyn til Lovforslaget. Jeg vilde meget ønske, at Udvalget var gaaet noget videre i denne Retning, og ganske særlig vilde jeg have sat Pris paa, om Udvalget havde taget under fornyet Overvejelse det Spørgsmaal, som for mig er et Spørgsmaal, som man paa ingen Maade kan styde til Side, nemlig Spørgsmaalet om Tilbejbringelsen af de nødvendige Statutterforandringer for de Kreditforeningers Vedkommende, som vilde være Participanter i Hypotekbanken. Det er en Sag, som jeg under Forhandlingerne flere Gange har gjort opmærksom paa. Der findes herom nu kun den Bestemmelse med Hensyn til de ældste Kreditforeninger — det er det allersidste Stykke i hele Loven, i § 18 — at Inden-

rigsministeren bemyndiges til at stadfæste saadanne Forandringer i Statutterne for de som Interessenter i Hypotekbanken indtrædende Kreditforeninger, som maatte være nødvendige til Fyldestgørelse af de i nærværende Lov og i Hypotekbankens Statutter fastsatte Bestemmelser. Det er en Bemyndigelse, som gives Indenrigsministeren og, saavidt jeg kan skønne, en temmelig overflødig Bemyndigelse, i det Indenrigsministeren vistnok vil have en saadan Bemyndigelse, uden at man udtrykkelig giver ham den her. Nej, det, som det kommer an paa, er, at Indenrigsministeren, eller vedkommende Minister, faar en Myndighed til at paahvde, hvilke Forandringer der skulle finde Sted i Statutterne. Det er dette, som er en Nødvendighed, og Nødvendigheden heraf har været anerkendt af det ærede Udvalg og af det ærede Ting paa et andet Punkt; det havde faaet Udtryk i et Endringsforslag ved 2den Behandling, der, hvis jeg ikke huller meget fejl, blev vedtaget, og som gik ud paa, at ny Foreninger, som vilde træde ind, skulde med Hensyn til deres Statutter være undergivne saadanne tvingende Bestemmelser. Da jeg er kommen til at nævne et af de Dissenspunkter, som ikke ere forsøgte løste, turde jeg maaste — da jeg antager, at denne Forhandling ikke vil vare længe — opholde det høje Ting nogle Djeblifte endnu med at erindre om nogle andre Dissenspunkter, der have været til Stede, og som endnu henstaa uløste. Et saadant Dissenspunkt er Spørgsmaalet om Reserveconden; thi ligesom selve Institutet med stor Uret vil komme til at bære Navn af en „Bank“ — hvis da ellers Virksomheden skal blive en saadan, som Lovforslaget angiver, da der ikke er Spor af Bankvirksomhed til Stede — saaledes ser jeg heller ikke rettere, end at, hvad der i Lovforslaget kaldes for en „Reserveconden“, kun med den største Uret kommer til at bære dette Navn. Der bliver ingen Reserveconden, men kun en Administrationsfond, som sandsynligvis ikke en Gang kan bære Administrationsudgifterne. Men skulde det lykkes denne Fond at arbejde sig op til at kunne bære Administrationsudgifterne, findes der jo den udtrykkelige Bestemmelse i Loven, at denne Fond saa ikke vokser mere. Saa er det givet, at der ikke er nogen Reserveconden, og jeg mener rigtignok, at en Reserveconden ikke godt kan undværes ved saadanne Institutter — og jeg skal tillade mig ganske kort at illustrere dette, blot ved et enkelt Eksempel — ganske affet fra, at Reserveconden er en god Stødpude, inden man tager fat paa Garantifonden. Lad os nu sætte det Tilfælde, at blot en enkelt Forening ikke